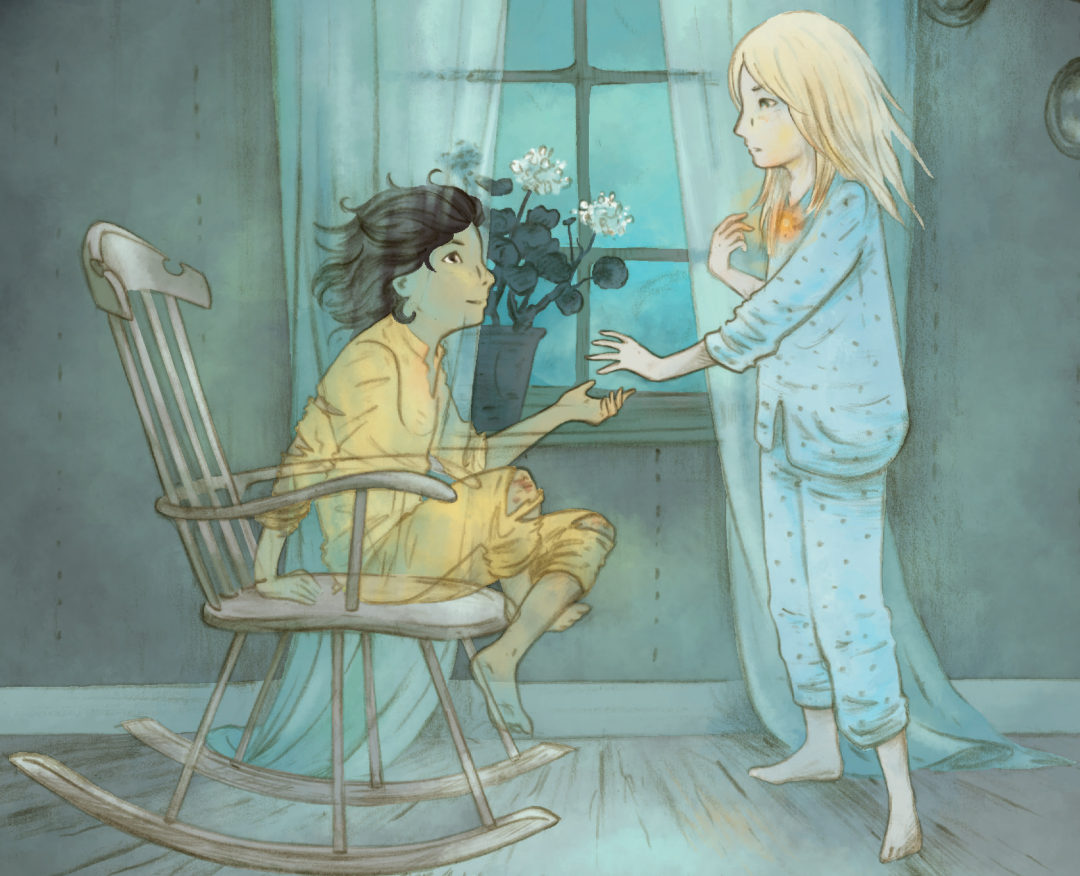

Gunga åt Ester

Mot tidens härskare

Anna-Klara Mehlich

Gunga åt Öster
Mot tidens härskare

Gunga
ål
Öster
Mot tidens härskare

Anna-Klara Mehlich

Böckerna om Aina och hennes vänner är fristående äventyrsromaner. De är böcker med övernaturliga inslag som alla har aktuella underliggande teman. Äventyren handlar om tidspress och stress, miljö och klimatförändringar samt tolerans och mångfald.

Totalt fyra böcker planeras i serien:
Gunga åt Öster - Mot tidens härskare
Gunga åt Väster - Mot Vädrets furste
Gunga åt Söder och Norr - Inlighetens kamp
Gunga hem igen (ej utgiven ännu)

Läs mer om Anna-Klara Mehlich på
www.annaklaramehlich.se
www.barfotabocker.se

© Anna-Klara Mehlich 2016

Utgiven av Barfotaböcker AB
www.barfotabocker.se
info@barfotabocker.se

Omslagsbild och illustrationer: Sofia Falkenheim
Omslag och sättning:: Kapish produktion
Typsnittskreatör omslag och rubriker: Jessica Lapointe
Tredje upplagan. Första tryckningen
Tryckt hos Livonia Print Ltd, Lettland 2016
ISBN: 978-91-983122-4-9

Det är så mycket jag vill berätta. Det har hänt så många märkliga saker den sista tiden och jag kan inte hålla det för mig själv längre. Jag vet att jag inte får säga något. Men snart möter jag härskaren och då spelar ingenting någon roll längre. Troligen utsätts jag för Straffet. Det knyter sig i magen bara jag tänker på det. Men ni måste få veta. Så samtidigt som Iluret klämtar allt högre ska jag nu berätta allt.

Del 1

Klocknyckeln

/.

Det började en natt mitt i sommaren, eller för att vara exakt, klockan 02:52 söndagen den 17 juni. Jag hade kommit till min morfar en vecka tidigare och skulle bo hos honom hela sommarlovet. Pappa och mamma skulle som vanligt arbeta nästan hela sommaren. Morfar bor i ett stort vitt hus i en liten by i Dalsland som heter Solsäter och som ligger långt ute på landet. Huset har funnits i vår släkt i generationer. Jag har ofta tänkt på att det känns så levande, som om det förflutna på något sätt är närvarande. Och jag har alltid trott att det beror på att morfar sparat så många av möblerna och sakerna från dem som levde där före honom. Aldrig har jag upplevt närvaron av det förflutna så påtagligt som den här sommaren.

Det var en av de där varma sommarnätterna när luften nästan står stilla. Jag kunde inte sova utan låg och vände och vred mig innan jag beslutade mig för att gå upp och dricka ett glas vatten. Mitt sovrum är på övervåningen och för att komma till köket måste jag först ta mig ner för trappan till glasverandan. Därifrån kan jag antingen gå genom kammaren, som är morfars sovrum, eller så kan jag gå genom finrummet. Där är vi nästan bara när

vi har kalas. Eftersom jag inte ville väcka morfar gick jag den vägen.

I mitten av juni blir det ju aldrig riktigt mörkt så jag kunde enkelt ta mig fram genom rummet, men jag var lite rädd. Stolarna runt matsalsbordet kändes så höga och ensliga. Kakelugnen som jag brukar tycka är så fin, såg nästan arg ut eftersom mönstret av blommor såg ut som ilskna ögon. På ena väggen hänger det gamla fotografier och det kändes nästan som att människorna på bilderna följde mig med blicken.

Jag smög så fort och tyst jag kunde. När jag gick över den höga tröskeln in till köket pustade jag ut. Här var allt bekant och hemtrevligt, även mitt i natten. Nästan varje kväll, till och med på sommaren, eldar morfar i den gamla gjutjärnsspisen, och den var fortfarande ljummen. Från kammaren hörde jag morfars trygga andetag. Annars var det bara väggurets pendel som lät när den gick fram och tillbaka. Jag höll upp ett glas vatten och tittade på klockan. Den var åtta minuter i tre, 02:52.

– Nu måste jag verkligen somna snart, sa jag tyst för mig själv.

Då, precis då, hörde jag ett ljud som fick mitt hjärta att hoppa till. Det var ett knarrigt gnissel som långsamt upprepades gång på gång. Det kom från finrummet och jag kände mycket väl igen ljudet. Jag hade själv framkallat det många gånger. Det var gungstolen längst bort i rummet

som lät. Den är gammal och knarrar alltid när någon sitter i den. Jag blev stel av skräck. Morfar sov ju i sitt rum och ingen annan fanns i huset. Hur kom det sig att gungstolen knarrade då?

Så tyst jag kunde gick jag mot finrummet, puttade upp dörren och smög in. Det var som jag trodde. Det satt någon i gungstolen! Jag blev stående med vattenglas i handen precis innanför tröskeln. Helst hade jag bara velat springa därifrån, men det var som att en osynlig hand puttade mig i ryggen och förde mig in i rummet. Till slut stod jag så nära att jag tydligt kunde se kvinnan som satt i gungstolen. För det var en kvinna, eller närmare bestämt en äldre dam, som med orörlig min följde mig med blicken. Månen lyste in genom fönstret och föll på hennes rynkiga ansikte. Hon var klädd som jag tänker mig att kvinnor såg ut förr i tiden, med en lång mörk kjol och grå blus. På axlarna bar hon en rutig sjal. Det enda som inte var mörkt var hennes vita hår som var uppsatt i en knut i nacken och en orange sten som hon hade i ett band runt halsen. Både håret och stenen lyste i månskenet.

Hon tittade på mig medan hon gungade fram och tillbaka. Själv vågade jag knappt andas utan stod orörlig och lyssnade på det långsamma gnisslet. Plötsligt stannade hon upp och började prata.

– Aina, du enda, sa hon. Vi har väntat på den här dagen.

Hennes röst var klar och mörk. Hon släppte mig inte med blicken. Aldrig tidigare har jag mött någon som

utstrålat sådan kraft och beslutsamhet. Samtidigt verkade hon sorgsen på något sätt. Blicken borrade sig in i mina ögon. Jag blev rädd och överrumplad på samma gång. Instinktivt tog jag några steg bakåt och råkade krocka med matsalsbordet. Jag tappade vattenglasen i golvet, men det hann jag inte bry mig om. Jag ville bara därifrån och sprang så fort jag kunde.

2.

Jag sov inget den natten. Jag hade rusat genom glasverandan och uppför trappan. När jag kom in på mitt rum låste jag dörren från insidan, och sköt för säkerhet skull en byrå framför. Sedan stod jag som förstenad och lyssnade. Men allt var tyst. Jag hörde inga fotsteg och inget knarr från gungstolen, bara mina egna andetag. Det slog mig att jag borde ha sprungit till morfar istället. Men nu var det för sent. Aldrig i livet att jag vågade låsa upp dörren och lämna mitt rum! Därför kröp jag ner i sängen. Men sova kunde jag inte. Tankarna flög runt i huvudet. Vem var kvinnan i gungstolen? Var hon ett spöke? Hur hade hon kommit dit? Och framförallt, hur kunde hon veta mitt namn?

Jag heter alltså Aina. Mitt hela namn är Aina Alexandra Lundin. Och fram till den stunden hade jag aldrig tyckt om mitt namn. Ingen annan på skolan heter Aina och jag har alltid tyckt att det låter så gammalt och trist. Det var min mormor som velat att jag skulle heta det. Pappa och mamma hade tänkt döpa mig till Isabella. Men så fort jag fötts sa mormor ”Den här flickan är ingen Isabella. Det här är Aina, döp henne till det.” Dagen efter dog hon. Hon

fick en hjärtattack i sömnen och för att uppfylla hennes sista önskan blev det Aina. Även om det såklart var jättemysigt att hon dog, har jag många gånger varit arg på mormor. Isabella är bland de vackraste namnen jag kan tänka mig. Jag är helt säker på att allt skulle vara annorlunda om jag hetat det. Då hade jag nog varit en av de mest populära i klassen. Men nu blev det Aina istället.

Den här kvällen var det första gången jag tyckt att mitt namn faktiskt låtit ganska vackert. Kvinnan i gungstolen hade uttalat varje stavelse när hon sagt Aina. Hennes betoning gjorde att namnet känts betydelsefullt och viktigt. Ändå hade jag flytt. Inte nog med att hon vetat vad jag heter. Hon hade ju också sagt att ”vi har väntat på den här dagen”. Vad hade hon menat med det och vilka var ”vi”, undrade jag där jag låg. Egentligen borde jag ha gått tillbaka för att torka upp vattnet från glaset jag tappat i golvet. Morfar är så rädd om parketten i finrummet och skulle bli jätteledsen om golvet blev förstört. Men jag vågade inte. Istället låg jag i sängen med vidöppna ögon och lyssnade till vartenda ljud som hördes. Först när kvittret från de morgontidigaste fåglarna hördes utifrån kunde jag slappna av och somna.

Vid niotiden gick jag upp. Morfar hade varit uppe sedan länge. Hans vita hår stod åt alla håll och ögonen lyste. Så är det alltid. Varje morgon ser han så glad och nyfiken ut, som om han brinner av förväntan över vad just den här

dagen har för äventyr att bjuda på. Nu hade han på sig ett förkläde och hela köket doftade av nybakat bröd. Solens strålar sken in genom fönstret och ljuset föll på högen av tekakor som låg på bordet.

– God morgon, min lilla tös. Har du sovit gott i natt?

Han har alltid kallat mig för sin lilla tös. Även nu, trots att jag knappast är så liten längre.

– Ja, sa jag.

Jag ljög och jag blev själv förvånad. Men när jag stod där i morgonljuset kände jag inte för att prata om kvinnan i gungstolen. Inte nu i alla fall. Men jag var nyfiken på om morfar sett något så jag frågade:

– Du då, har du sovit bra?

– Som en stock, svarade morfar.

Sedan sa han något som fick mig att rycka till.

– Var du i finrummet i natt, Aina?

Jag kom att tänka på det utspillda vattenglasets. Han hade alltså redan upptäckt det. Jag som tänkt torka upp det nu på morgonen.

– Jag blev törstig och drack lite vatten, sa jag. Förlåt att jag inte torkade upp efter mig.

– Vad menar du? Vad skulle du ha torkat upp? undrade morfar.

– Vattnet så klart, svarade jag samtidigt som jag bet mig i läppen. Hade han inte lagt märke till pölen på golvet?

– Jag såg inget vatten, svarade morfar. Bara att du verkar ha suttit i gungstolen eftersom kuddarna som brukar vara i den låg i en hög på golvet och din dagbok låg på bordet bredvid.

Jag förstod ingenting. Jag hade tappat vattenglaslet så nära dörren att det borde ha varit det första morfar lagt märke till när han gick in i rummet. Att han sett att någon varit i gungstolen kunde jag förstå, men min dagbok hade jag aldrig tagit dit. Jag var tvungen att se efter själv.

– Jag ska bara kolla en sak, sa jag och öppnade dörren till finrummet och smet in.

Det fanns faktiskt inget vatten på golvet. Istället hittade jag mitt glas bredvid vassen på matsalsbordet. Och konstigt nog var det inte tomt, utan mer än halvfyllt. Jag tittade från vattenglaslet till dagboken som av någon underlig anledning låg på sidobordet. Jag la försiktigt tillbaka kuddarna i gungstolen och tog med mig boken och glaslet därifrån.

Jag kunde inte släppa tankarna på nattens händelser. Det märktes när jag träffade Lovisa och Linus. De är syskon och mina allra bästa kompisar. Det är bara en liten grusväg mellan morfars och deras hus, så vi springer ofta över till varandra. Lovisa är två år äldre, men Linus och jag är lika gamla. Båda är fräkniga och har alldeles vildvuxet rött hår. Egentligen är det konstigt att vi är så bra vänner för vi är väldigt olika. Jag är försiktig och gör helst stilla saker som att spela spel, plocka bär eller läsa böcker. Så är varken Lovisa eller Linus. Lovisa är min raka motsats. Hon kan helt enkelt inte ta det lugnt. Klättrar hon inte i träd eller hoppar över stup, så smyger hon omkring och

leker detektiv. Hon hittar alltid på nya lekar. Linus brukar hänga på, men han kan ta det lugnt också. Han älskar att rita och måla, och då måste man ju vara stilla. Blommor är hans största intresse, så det är mest det han ritar. Ibland när Lovisa kommer på allt för farliga lekar brukar jag försöka hindra henne, men då skrattar hon bara åt mig med sitt fräkniga ansikte och det slutar alltid med att hon får med mig också. Enda gången hon sitter stilla är när jag ska lära henne och Linus ”smygspråket”. Smygspråket är egentligen samma sak som att prata teckenspråk. Men vi kallar det så eftersom det är så bra att kunna när man ska smyga på folk.

Jag kan prata teckenspråk eftersom min lillebror Mattis är döv. Han är bara fyra år så han är för liten för att bo hos morfar när mamma och pappa arbetar. Hemma tecknar vi för det mesta. Lovisa och Linus tycker att det verkar så roligt att kunna, så jag lär dem det. Det bästa är att vi då kan prata med varandra utan att det hörs. De börjar faktiskt bli riktigt duktiga på teckenspråk nu. Och det är ju perfekt när vi inte vill att andra ska förstå vad vi säger, inte minst när vi spionerar på mystiska personer.

– Är du sur idag, Aina? Du är så tyst, sa Linus när vi hade hållit på att öva smygspråket en lång stund.

– Nej, jag är bara trött, svarade jag och gäspade. Jag sov nästan ingenting i natt.

Lovisa, Linus och jag satt uppkrupna i ett gammalt

äppelträd i morfars trädgård. Korsen kallas det och är ett jättebra klätterträd. Det var eftermiddag och vi hade varit vid sjön nästan hela dagen och tränat på att paddla en flotte som Lovisa och Linus byggt. Den hade varit så ostadig och hållit på att välta flera gånger så jag var glad att vi äntligen var i land. Nu sken solen och jag började känna mig dåsig i hettan.

– Det hände en märklig sak i natt, sa jag och tittade upp på den klarblå himlen som skymtade mellan grenarna.

– Vad då? frågade Lovisa och Linus på samma gång.

– När jag inte kunde somna så gick jag ner till köket för att ta ett glas vatten. Och plötsligt lät det som att någon gungade i gungstolen i finrummet.

– Det var väl din morfar, sa Lovisa.

– Nej, svarade jag. Han låg och sov i kammaren.

Jag skulle just berätta om kvinnan i gungstolen när jag hörde mig själv säga:

– Det konstiga är att det inte var någon där.

– Men då måste du ju hört fel, sa Linus. Du kanske var så trött att du inbillade dig.

– Ja, kanske, svarade jag eftersom jag med ens känt att jag inte kunde berätta om kvinnan. Inte nu i alla fall.

Jag satte ihop tummen och pekfingret och förde handen två gånger mot munnen.

”Fika?” tecknade jag.

Både Lovisa och Linus var snabba att föra ihop fingrarna på högerhanden mot tummen och teckna ett samstämmigt ”ja”.

Den kvällen somnade jag så fort jag lagt huvudet på kudden. Jag sov tungt, utmattad efter dagens lekar och förra nattens händelser. Trots det vaknade jag med ett ryck några timmar senare. Det var fortfarande natt. Jag tittade på klockradions siffror som lyste i dunklet. Klockan var tio i tre.

– Om två minuter, mumlade jag för mig själv.

För så var det. Natten innan hade kvinnan i gungstolen dykt upp åtta minuter i tre. Tänk om hon kom även i natt? Jag låg och tittade på klockan när den slog över till 02:52 samtidigt som jag lyssnade efter knarret från gungstolen. Ingenting hördes och till slut tänkte jag att jag var löjlig. Det var ju inte alls säkert att kvinnan skulle komma tillbaka och om hon gjorde det skulle hon väl inte komma redan dagen efter vid exakt samma tid.

Lite lugnare sträckte jag mig efter min dagbok på nattduksbordet. Jag tycker om att skriva i den och gör det nästan varje dag. Det är så roligt att läsa efteråt. Nu var jag dessutom för pigg för att kunna somna om. Jag bläddrade i den och hittade dagboksanteckningarna som jag skrivit dagen innan. Med min allra bästa handstil hade jag skrivit om hur Lovisa, Linus och jag övat på smygspråket och sedan smugit på folk vid affären. Jag läste igenom och vände sedan blad för att skriva om dagens händelser. Då upptäckte jag att sidan inte var tom. Nej, det stod faktiskt text överallt!

Aina, du enda! Vi möts vid gungstolen samma tid. Var där. Det är viktigt!

Så stod det. Texten upprepades gång på gång. Jag bläddrade framåt från den ena sidan till den andra. Överallt stod samma ord. Jag blev alldeles kall och kastade undan dagboken. Jag orkade inte med mer nu. Aldrig, aldrig skulle jag gå till gungstolen i finrummet på natten igen. Det var det sista jag tänkte innan jag till sist somnade.

